

BABILÒNIA I L'HARMAGEDON

Dissabte 16 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Apocalipsi 14:8; 16:19; Isaïes 52:9; Apocalipsi 18:1-10; 16:12-16; 1 Reis 18:1-40; 1 Corintis 15:1, 2.

PER MEMORITZAR:

“Sobre el seu front tenia un nom escrit: Misteri, Babilònia la gran, la mare de les prostitutes i de les abominacions de la terra” (Apocalipsi 17:5, SBT).

El llibre d'Apocalipsi, com ja hem observat, va ple d'imatges i llenguatge preses directament de l'Antic Testament. Per exemple, el nom de Babilònia apareix sis vegades a Apocalipsi. Però no es tracta de l'antic regne de Nabucodonosor, que va passar per la història mundial centenars d'anys abans; sinó que Joan estava fent servir imatges de l'Antic Testament per expressar una veritat. En aquest cas, Babilònia (un poder polític i religiós massiu que havia oprimat al poble de Déu) descriu ara als poders religiosos i polítics massius que intentaran fer el mateix en els darrers temps.

Una cosa semblant passa amb la paraula Harmagedon, que només apareix a Apocalipsi, però es basa en una frase hebrea que possiblement signifiqui “Muntanya de Meguidó”, una referència a un lloc de l'antic Israel. Existeix molta especulació sobre l'Harmagedon: molts esperen que allà, a Meguidó, es lliuri una batalla militar massiva prop dels esdeveniments de la fi del món.

Aquesta setmana ens centrarem en Babilònia i l'Harmagedon, i tractarem d'aprendre què ens està dient la Bíblia amb aquestes imatges.

“EL VI DE LA IRA DE DÉU”

Llegeix Apocalipsi 14:8; 16:19; 17:5; i 18: 2,10 i 21: les sis referències a Babilònia en el llibre d'Apocalipsi. Tenint en compte la història de Babilònia segons es registra a l'Antic Testament, què ens ensenyen aquests versicles sobre Babilònia en el context dels esdeveniments dels darrers dies?

S'ha dit que la Bíblia és una història de dues ciutats, Jerusalem i Babilònia. Mentre que Jerusalem representava la ciutat de Déu i el poble del Pacte a tota la Bíblia (Salms 102:21; Isaïes 52:9; 65:19; Apocalipsi 3:12), Babilònia simbolitzava l'opressió, la violència, la religió falsa i la rebel·lió oberta contra Déu.

Pensa, per exemple, a la torre de Babel (Gènesi 11:9). La paraula hebrea per “Babel” és la mateixa paraula utilitzada per al regne de “Babilònia”. A 1 Pere 5:13, Pere envia salutacions des de l'església de “Babilònia”, que generalment s'entén com la mateixa Roma –que aviat oprimiria a l'església– i no pas com les ruïnes de l'antic regne que el situariem a l'actual Iraq. Aquest és un apel·latiu interessant en funció del llibre d'Apocalipsi, i el paper de Roma segons allà s'ens presenta.

Llegeix Apocalipsi 14:8 i 18:3. Què revelen aquests versicles sobre la influència malèvola de Babilònia sobre el món i sobre el poble de Déu?

No hi ha dubte que el poder representat per Babilònia, segons es descriu al llibre d'Apocalipsi, és summament corrupte, i aquesta influència corruptora s'estén per tot el món en major o menor grau. La frase “el vi ardent de la seva fornicació” (Apocalipsi 14:8) evidentment és una referència a la falsa doctrina, a la falsa ensenyança, a les pràctiques corruptes i als seus resultats finals. Babilònia és una força per al mal que s'ha estès a “totes les nacions” (Apocalipsi 18:3). Per tant, tothom ha d'estar alerta per no ser també corromput.

Mira al teu voltant, al món actual: la corrupció, la confusió, l'opressió. Què ens hauria d'ensenyar això sobre la nostra necessitat d'estar arrelats en Jesús i en la seva Paraula?

HA CAIGUT BABILÒNIA

Tot i que la influència de Babilònia al món hagi estat tan corrupta i àmplia, el llibre d'Apocalipsi assenyala que un dia tot això acabarà.

Llegeix Apocalipsi 18:1 al 10. Què ens diuen aquests versicles sobre “Babilònia la gran”?

El missatge del segon àngel (Apocalipsi 14:8) sobre la caiguda de Babilònia es repeteix aquí, a Apocalipsi 18:2. És una expressió de com de corrupta ha arribat a ser aquesta entitat.

“La Bíblia declara que abans de la vinguda del Senyor, Satanàs obrarà ‘amb tota mena d'obres poderoses, de senyals i prodigis enganyosos, i de tota mena de seduccions malignes’; i aquells que ‘no han acollit l'amor a la veritat que els hauria salvat’, seran abandonats perquè rebin ‘un poder que els extraviarà i els farà creure la mentida’ (2 Tessalonicencs 2:9-11). La caiguda de Babilònia només es completarà quan l'església es trobi en aquest estat i la unió de l'església amb el món s'hagi consumat en tota la Cristiandat. El canvi és progressiu, i el compliment perfecte d'Apocalipsi 14:8 encara està reservat per al futur” (GC, “Un advertiment rebutjat”, pàg.235 [440]).

Si aquest “compliment perfecte” ha arribat, només Déu ho sap. Però el que sí sabem és que, d'acord amb aquests versicles, la Babilònia espiritual un dia enfrontarà el judici de Déu a causa del seu gran mal. “Perquè els seus pecats s'han acumulat fins al cel, i Déu ha fet memòria dels delictes d'ella” (Apocalipsi 18:5, *SBT*). Aquesta expressió també reflecteix el llenguatge de l'Antic Testament sobre l'antiga Babilònia (*veure* Jeremies 51:9), i significa que sens dubte arribarà l'hora del Judici.

Aquest Judici venider, per descomptat que no hauria de ser una cosa sorprenent. Al cap i a la fi, la Babilònia d'antany va ser jutjada (*veure* Daniel 5). La Bíblia expressa clarament en diversos llocs que, un dia, tots hauran de respondre pels seus actes, fins i tot Babilònia. Què reconfortant és saber que, com a cristians, tenim un Intercessor que ens defensarà en aquest Judici (1 Joan 2:1; Daniel 7:22). Altrament, el nostre destí podria ser no molt millor que el de Babilònia.

Quin consol et dóna la promesa que tota la injustícia i iniquitat que semblen quedar impunes ara algun dia afrontaran la retribució final de Déu?

L'HARMAGEDON

Tot i que la majoria de persones, incloent a molts cristians, no sap massa sobre el llibre d'Apocalipsi, una imatge o paraula d'ell ha arribat a la cultura popular: *Harmagedon* (veure Apocalipsi 16:16). Fins i tot en la cultura secular la paraula ha arribat a representar una lluita final en què el destí de la terra penja d'un fil. Hollywood va produir una pel·lícula anomenada *Armageddon*, sobre un asteroide gegant preparat per destruir el planeta. En certa mesura, la idea de la fi del món també està en la ment de la gent secular.

Molts cristians que estan familiaritzats amb el llibre d'Apocalipsi i creuen en ell, consideren que la batalla de l'Harmagedon serà, literalment, un conflicte militar al Pròxim Orient, prop de la fi del món. Una versió sosté que un exèrcit de dos-cents milions d'homes procedents d'Àsia arrasarà el nord d'Israel. Altres se centren exclusivament en els diversos conflictes militars i polítics en aquesta part del món, que, al seu entendre, prepararan l'escenari per a l'última batalla militar de l'Harmagedon a la zona de Meguidó.

Però la Bíblia dóna una imatge totalment diferent. La Bíblia presenta l'Harmagedon com el punt culminant, no entre les nacions en guerra, sinó entre els dos bàndols del Conflicte Còsmic. És una lluita religiosa, no econòmica ni política, per més que hi hagi molts factors econòmics i polítics en joc.

Llegeix Apocalipsi 16:12 al 16. Únicament amb aquests versicles, què podem aprendre de l'Harmagedon?

En primer lloc, s'observa el llenguatge simbòlic del text. Esperits com de granotes que surten de la boca del drac, de la boca del fals profeta i de la boca de la bèstia (referències als poders d'Apocalipsi 13, el “fals profeta” aquí ha de referir-se a la bèstia que surt de la terra d'Apocalipsi 13:11). El Gran Conflicte també es fa evident quan els “esperits demoníacs” (Apocalipsi 16:14) surten “per a la batalla del gran dia del Déu Totpoderós” (Apocalipsi 16:14). Sigui quina sigui la forma en què es desenvolupi l'Harmagedon, serà un conflicte mundial entre les forces de Crist i les de Satanàs. No serà una batalla local a la zona de Meguidó, així com tampoc la Babilònia d'Apocalipsi descriu esdeveniments en una part de l'actual Iraq.

Llegeix Apocalipsi 16:15. És fascinant que, enmig d'aquests esdeveniments, Jesús ens animi amb el missatge de l'evangeli, amb la promesa de la seva vinguda i amb la necessitat de cobrir-nos amb la seva justícia. Com ens ajuda això a entendre la naturalesa espiritual de la batalla en la qual estem?

L'HARMAGEDON I LA MUNTANYA DEL CARMEL – 1a part

Però què és aquesta gran batalla de l'Harmagedon? En primer lloc, el nom sembla significar “Muntanya de Meguidó”. Però no hi ha cap muntanya a la zona coneguda com Meguidó, però la muntanya del Carmel se situava als voltants, i els erudits consideren que l'expressió *Muntanya de Meguidó* és una referència a la muntanya del Carmel.

Concretant més, els estudiants de la Bíblia creuen que la història d'Elies i els falsos profetes de Baal a la muntanya del Carmel són un símbol, un tipus del que succeirà a Apocalipsi 13.

Com vam veure ahir, quan Apocalipsi 16:13 esmenta el drac, la bèstia i el fals profeta, es remet als successos d'Apocalipsi 13, la falsa trinitat que vam veure a la lliçó 9.

Els aspectes d'Apocalipsi 13 comencen a arribar al seu punt culminant en els versicles 13 i 14, quan la segona bèstia realitza actes sobrenaturals, i “fins i tot fa baixar foc del cel a la terra davant de tothom” (Apocalipsi 13:13). Llavors, aquests esdeveniments porten a la confrontació directa entre Déu i Satanàs, entre els qui adoren al Déu veritable i els qui adoren la “imatge de la bèstia” (Apocalipsi 13:14).

Llegeix 1 Reis 18:1 al 18. Què passa en aquesta història que reflecteix alguns dels temes que es desenvoluparan en els esdeveniments finals, segons veiem en el llibre d'Apocalipsi?

En molts sentits, el que veiem aquí és un retrat del Gran Conflict. Elies exposa l'assumpte amb molta claredat en el versicle 18: *el poble va abandonar la Llei de Déu, i adora i segueix a déus falsos*. No ha estat sempre aquest el problema, independentment de les innombrables formes en què aquest mal s'ha manifestat al llarg de la història? Adorem a “qui ha fet el cel, la terra, el mar i les fonts de les aigües” (Apocalipsi 14:7) o adorem a una altra persona o cosa. En el cas d'Apocalipsi 13 i els esdeveniments que es desenvolupen allà, en lloc d'adorar el Senyor, la gent adora a la bèstia i la seva imatge. No hi ha terme mig. Estem del costat de Déu o del costat de Satanàs. Aquesta és la importància de les qüestions en joc, ara i especialment en la batalla de l'Harmagedon, en la qual, com veurem en la història de la muntanya del Carmel, la distinció es fa molt clara.

L'HARMAGEDON I LA MUNTANYA DEL CARMEL – 2a part

Llegeix 1 Reis 18:18 al 40. Què succeeix, com acaba la història i (sense forçar massa els paral·lelismes) com reflecteix aquesta història el que succeirà, però a gran escala, quan el Gran Conflictu arribi al seu punt culminant en el temps de la fi?

La batalla de la muntanya del Carmel va ser entre Elies, un profeta de Déu, i centenars de sacerdots de Baal (observa que el mal superava en nombre al bé). Va ser una prova per demostrar qui és el Déu veritable: el Déu que va crear els cels i la Terra o Baal, només una altra manifestació del “drac” i un altre mitjà pel que procura enganyar al món (Apocalipsi 12:9).

Els sacerdots van pregar a Baal perquè enviés foc i cremés el seu sacrifici del vedell. Van cridar des del matí fins al migdia. “Crideu més fort”, es burlava Elies. “Potser [...] dorm” (1 Reis 18:27). Els sacerdots van actuar amb frenesia. Es feien incisions al cos amb espases fins que sagnaven. Cansats i esgotats, es van donar per vençuts a l'hora del sacrifici vespertí.

Van mullar amb aigua tres vegades el sacrifici d'Elies, i l'aigua regalimava pels costats. Elies va elevar una senzilla oració al Senyor. Déu instantàniament ho va cremar tot, incloent-hi l'altar de pedra i el terra de sota. El poder del veritable Déu en contrast amb Baal era ara inconfusible.

Llegeix Apocalipsi 16:13; i 19:20 i 21; i compara aquests passatges amb el destí dels falsos profetes de Baal. Què veiem aquí?

Per més que hi hagi coses que desconeguem sobre l'Harmagedon, almenys per ara, sabem el resultat: la destrucció dels enemics de Déu, i la reivindicació de Déu i els seus sants.

Llegeix 1 Corintis 15:1 i 2. Tot i que el context immediat no és igual al de l'Harmagedon, què va voler subratllar Pau, i per què és tan rellevant que ho recordem, especialment en funció del que ens espera en el futur? *Veure també* Apocalipsi 16:15, on el context és decididament l'Harmagedon. Què ens diuen aquests versicles en el seu conjunt?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “A diversos llocs del relat de la batalla de l'Harmagedon, les criatures abominables i els esdeveniments espantosos per un moment passen a un segon pla, i s'entreveuen veritats més personals. Com hem vist, una d'elles és Apocalipsi 16:15: ‘Mira, jo vinc com un lladre. Afortunat aquell qui vetlla sense treure's la roba, així no haurà de sortir nu, ensenyant les seves vergonyes’. Aquest versicle, que se situa just al mig del lloc on la Bíblia fa esment de l'Harmagedon, es fa ressò de molts passatges del Nou Testament sobre la preparació personal per la tornada de Jesús i els esdeveniments de la fi.

”Un altre versicle d'aquest tipus és Apocalipsi 17:14: ‘Tots lluitaran contra l'Anyell, però l'Anyell els vencerà, perquè ell és Senyor de senyors i Rei de reis, i tots els qui han estat cridats al seu costat són escollits i fidels’ (traducció de l'autor). Aquí la gran guerra de la fi involucra a un exèrcit de persones que com a principal propòsit no té la destrucció dels altres amb armes, sinó ser fidels a la seva crida i elecció divins. Aquest és un tipus de batalla molt diferent de les que les nacions i les operacions insurgents encara lliuren avui en dia. Com he dit en reiterades ocasions, la batalla de l'Harmagedon és una lluita per la ment. És també una batalla pel cor: una crida a la sincera lleialtat a l'Anyell que va ser immolat (Apocalipsi 5:9, 10, 12; 13:8)” (JON PAULIEN, *Armageddon at the Door*, pàg. 193).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Com podries ajudar a algú que creu que molts dels esdeveniments descrits en el llibre d'Apocalipsi succeiran en els llocs literals esmentats? Quins plantejaments podrien ajudar-lo a veure per què aquesta és una manera incorrecta d'interpretar els passatges?
2. Com hem vist, la influència de Babilònia s'estén per tot el món. Quins són alguns dels ensenyaments de Babilònia, i com podem aprendre a discernir quins són aquests ensenyaments i com evitar-los?
3. En la referència d'Ellen G. White de dilluns, diu: “La caiguda de Babilònia només es completarà quan [...] la unió de l'església amb el món s'hagi consumat en tota la Cristiandat”. Pensa en la frase “la unió de l'església amb el món”. Quin poderós advertiment hi trobem aquí?

RESUM: La batalla de l'Harmagedon és espiritual i confrontarà a totes les forces del mal amb el bàndol del Regne de Déu.